

36 giờ

MacDung

ấn ngồi uể oải trên băng đá cạnh khu chợ trong sự bất an không ai hiểu được. Người chủ thuê hẳn dán những cuộn giấy để luồn chỉ thêu vào, đã đi vắng. Những cuộn giấy lớn hơn điều thuốc lá, không làm khó được hẳn, bởi vì tuổi trẻ hẳn từng đi vắn thuốc lá bằng phương pháp thủ công cho một số người nhằm tìm miếng cơm. Bây giờ ngồi chờ đợi trong tâm trạng thấp thỏm, hẳn cười vì mọi việc lại bắt đầu từ miếng cơm...

Khu đô thị ở một thành phố lớn, đối với hẳn quá mới mẻ, quá xa lạ với một người vừa rời khỏi tỉnh nhỏ, đi tìm vô vọng tương lai – nơi xa lạ chẳng có bóng người thân. Thế là hẳn đã ngồi đây, chờ đợi một công việc tạm thời của những ông già bà lão, nhận làm những lúc rỗi việc...

Hắn nhăn nhó cười vì cho rằng mình đang tranh giành miếng ăn của ai đó...

Mỗi cuộn giấy luồn chỉ thêu giá là bao nhiêu?

Hắn chẳng buồn làm phép tính, khi biết chắc rằng 1000 cuộn như thế hẳn được 3000 đồng, và nếu cần mẫn hơn, có thể sẽ tìm được 9 hoặc 12 ngàn cho một ngày. Như thế cũng không bỏ bèn với một người mới đến, có được cơm ăn trong ngày.

Miếng ăn nơi này quá khó! Hắn buồn bã khi nghĩ đến những cánh đồng ở quê mình – nơi ấy tuổi nhỏ hẳn đâu thiếu cơm, chỉ khan tiền vì phải đợi vụ chín...

Trong đầu hẳn lại nghĩ đến cô gái đã thương mình. Là ai thương ai nhỉ? Hắn cũng yêu nàng cơ mà...

Yêu nhau có khi nào là tội?

Thế mà hẳn ngồi đây vì phải tội yêu cô gái ấy! Một cuộc tình éo le diễn ra vào mùa so đũa đã xa gần cả mười năm... không ai chấp nhận...

Tiếng xe chạy, tiếng ồn ào rao bán của những kẻ hàng rong khiến hẳn ganh tị. Phải chi hẳn cũng có một công việc như vậy để tự quyết số phận, thay vì ngồi đây chờ đợi trong nỗi bất an...

Nếu người chủ không về! Hắn sẽ không nhận được tiền...

Nếu nhận được tiền mà không có hàng làm tiếp... Ngày mai sẽ ra sao?...

Hắn cực kỳ khủng hoảng đến độ người gầy xẹp ra, đen đúa và thiếu ngủ cực cùng...

Có lúc hẳn định bỏ cuộc... Nhưng mọi sự không thể quay lại nữa rồi! Cơm ăn còn không có... Hành trình quay về quê chỉ còn là trong mơ...

Lo lắng, sợ hãi, khiến hẳn không có cảm giác đói, chỉ bị cơn khát dày vò... Nơi này muốn uống nước phải bỏ tiền ra mua... Loại phương tiện trao đổi xa hoa ngày đêm đang hành hạ hẳn khổ sở đến tận cùng...

Từng là một công chức với đồng lương “chết đói”, nhưng hơn hẳn tình cảnh này. Dù sao nơi ấy có đồng nghiệp, người thân và gia đình... Còn ở đây... Xa lạ quá! Xa lạ với chính những người đi đụng vào nhau cũng bắt cần lời xin lỗi. Và... sống chết mặc nhau...

Hắn chợt cười vì điều mình nghĩ...

10 giờ 35 phút người chủ vẫn chưa về. Từ sáng đến giờ hẳn không có gì bỏ vào bụng, nhưng cảm giác đói đã chạy trốn nhường chỗ cho cái khác còn đáng sợ hơn: Hắn cần công việc. Chỉ có công việc mới khiến hẳn tồn tại, mới chứng minh hẳn hiện hữu như loài động vật cấp cao với những nhu cầu cơ bản mà con người cần phải có...

Một con chó chạy bỏ nhào vào hẳn, khiến thân hình thiếu đủ thứ, ngã nghiêng một lúc mới lấy lại được thăng bằng. Hắn muốn chửi rửa cho hả giận, nhưng chợt nghĩ lại, mình có khi hạ đẳng hơn nó...

Loài chó sống trong thế giới lưỡng lập, ở trong nhà hoặc chạy ra đường – một bị quản thúc, một tự do với nguy cơ đồng loại đuổi cắn. Thế nhưng, nói về chỗ nghỉ đêm nó thoải mái hơn con người...

Hắn lại cười vì suy nghĩ ngộ nghĩnh của mình...

Hắn đang ở nhờ nhà người quen của bạn, kể ra là đồng hương, nhưng không biết hắn. Mọi cái thật mong manh với ngày một, ngày hai... Và nếu như người ta không còn chấp nhận, số phận hắn sẽ ra sao?

Đấy, hắn cười là vậy! Hắn thua một con chó khi về đêm không biết ngủ nơi đâu? Nơi công cộng hắn thành kẻ vô gia cư, với duy nhất chứng minh thư đã lỗi thời vì màu sắc. Còn tìm nơi vắng vẻ, hắn lại chung đụng với nhiều thành phần mà chẳng biết giải thích ra sao về sự xuất hiện...

Kinh khủng quá!...

Một quán cơm bình dân gần đây, hắn còn nhớ, cách nơi ở khoảng 5 cây số. Đi, về 10 cây số, được hắn chấp nhận vô tư, bởi vì nơi ấy người ta miễn phí nước uống. Như thế tốt hơn chẳng, khi chọn nơi gần nhà mà không biết giá cả ra sao, lại mất phí tiền mua nước...

Hình ảnh quán cơm làm hắn nhớ đến cái bao tử đang sôi ùng ục... Nhưng hắn vẫn còn chịu được cơ mà! Trước hay sau hắn sẽ ăn, nhưng kéo dài bữa ăn sẽ có lợi khi tiền bạc đang dần dần trở thành sự sống, là được hít thở, nở nụ cười thiếu não, và vẫn có thể tận dụng những thứ ấy để tỏ được sinh khí một con người...

Cánh cửa ngôi nhà dừng dừng, lạ lùng, không có sự hợp tác. Giá như nó mở ra, hắn sẽ nhận được tiền và biết đâu lại là công việc. Hắn nghĩ về từ “biết đâu”, vì công việc này vẫn là mùa vụ, nhưng lắm kẻ chia tay...

Ánh nắng ngả chiều gay gắt chiếu vào nơi hắn ngồi, bên trụ điện. Sâu thẳm nỗi buồn là một vùng tối mờ mịt chẳng chút điểm sáng, dù là nhỏ nhoi...

Thời gian vẫn trôi...

Con người thì định vị với một lý do duy nhất, nghiệt ngã...

Thử thách cuối cùng đã ngã ngũ lúc 6 giờ 30 phút.

Hắn rời cột điện đang rực sáng ánh đèn, trèo lên chiếc xe đạp trở về ngôi nhà tạm...

*

Tối ấy hắn sợ hãi sự giao lưu, điều cần thiết với một người ở nhờ, chưa quen biết...

Điều gì sẽ xảy ra khi chủ nhà phát hiện kẻ chung nhờ đang rơi tận đáy, có nguy cơ biến thành “đạo chích”...

Hắn chọn giải pháp ít nói để tránh những câu hỏi khó. Đối với hắn lúc này mọi câu hỏi đều thù địch, và mọi ánh mắt đều chứa đựng sự đe dọa chực sẵn...

Hắn sợ lắm...

Một sự kiện xảy ra mới ngày qua làm hắn giật mình khi bác chủ nhà hỏi.

“Tại sao cháu không nấu cơm?”

Câu trả lời có vẻ hợp lý.

“Cháu ăn ngoài cho tiện ạ!”

Hắn qua được một điều khó, không có nghĩa thoát mãi với sự giả dối. Điều này hành hạ hắn trong giấc ngủ, khiến mọi chuyện rối tung, khủng hoảng... Và khi rạng ngày thức dậy, hắn thấy mình chưa từng được... ngủ...

Nằm trên cái gác áp mái, hắn cuộn người như thể muốn mình được biến mất với sự khốn cùng, và cố quên đi cái đói đang hành hạ. Mà dù sao cái đói vẫn chưa đáng sợ bằng nhiều thứ khác đang bủa vây...

Công việc trước đây không thể giải quyết được chuyện tình cảm. Thế là bỏ việc. Mọi sự, ngày một tồi tệ hơn, đến khi hắn quyết định ra đi...

Trụ được hoặc là cái chết...

Tinh thần hần là vậy!...

Thực tế là kẻ thù của tinh thần. Và khi đối diện sự khắc nghiệt hiện thực, tinh thần có khi tan ra như bọt biển... Hần biết điều ấy và cố tìm cách động viên một cách giả tạo...

Ngày mai hần trở lại ngôi nhà ấy! Với hy vọng có 9 ngàn đồng để tìm đến một bữa cơm. Và biết đâu công việc lại mỉm cười...

Hãy cứ tin như vậy để cố mà ngủ...

Ngủ với cái bao tử xót xa, bào bọt không phải dễ, nhưng nếu cố không cử động để tiết kiệm năng lượng thì vẫn có thể. Bài học thực tế này hần bắt đầu có kinh nghiệm...

Trong giấc ngủ hần chờ đợi tiếng gà gáy sáng...

Chờ đợi... Và chờ đợi...

Mãi chờ đợi đến khi lơ mơ hiểu ra mình đang ngụ tại một thành phố lớn, với không gian hẹp bé không thích hợp cả chuyện nuôi gà. Mà gà thì ăn gì nhỉ? Tự dưng hần nổi máu ganh tị trong giấc ngủ về sáng...

*

Chào một ngày mới lại bắt đầu!

Hay:

Ngày mới chào một sự bắt đầu?

Điều này khác nhau như hai thái cực...

Hần dậy rửa mặt và cố thoát một cử sáng café trong gia đình, mặc dù rất muốn, nhưng công việc “gấp lắm”...

Hần gấp gò cơ chứ, khi lại tần ngần ngắm ngôi nhà với hai cánh cửa khép kín. Là một sự đối trá không hơn không kém. Hần đau khổ khi nghĩ đến điều này...

Buổi sáng bắt đầu ra sao với một người có công ăn việc làm? Hần tránh nghĩ đến điều đó khi hoàn cảnh phụ rầy mình...

Ai mà chẳng lúc này, lúc khác! Điều cơ bản là phải thoát ra...

Ngày mới bắt đầu sẽ khác ngày hôm qua...

Điều này tất nhiên rồi...

Thế nhưng... với hần, mọi việc đâu khác gì nhau? Đồng hồ vẫn quay theo trình tự, và sau 24 giờ vẫn thế...

Cánh cửa ngôi nhà vẫn khép kín với sự ngoắc ngoải chờ đợi...

Cả hai cánh cửa và con người vẫn kiên trì đùa vui với định mệnh. Một sự đùa vui không nhất thiết phải có, hoặc giả quá cay đắng cho kiếp nhân sinh...

Ngoài đường lại con chó nhẩy vào người hần khi ngoạm một miếng ăn bỏ chạy. Và điều này được hần tha thứ trong sự vui vẻ hiếm thấy...

Cũng là ánh chiều nghiêng với cái bóng liêu xiêu bên cây cột điện...

Ánh đèn... báo ngày kết thúc...

6 giờ 30 chiều, cánh cửa ngôi nhà chào đón hần với đôi chân tê dại, cứng ngắc...

Tiền và một công việc...

*

Hắn lên chiếc xe đạp, chầm chậm chạy đến nơi bán cơm quen thuộc. Cảm giác đói đã không còn, thay vào đó là một sự xót xa, khó nói. Miệng hắn đắng ngắt bởi một ngày thiếu nước, vì đứng trong mong đợi...

Chén cơm sẽ chan gì đây?

Hỡi cuộc chiến nhân sinh!?

Điều duy nhất khiến hắn thấy an ủi là: “Trên mặt đất rộng lớn này, không phải chỉ mình hắn tồn tại...”

Saigon 21.10.2015

Lời Bạt: Gửi tặng những con người chỉ biết MỘT NGÀY, không biết tương lai...

Hỡi những tấm lòng: 36 giờ còn đây!...

MacDung: Kính bút